

ПЕРЕМЕШКА

газета організації «ДОМ»

Випуск вересень 2019 № 4 (33)

Привіт, друзі!

Розпочинаємо новий навчальний рік! "Перемешка" повертається до вас оновленою та максімально україномовною. Починаючи з вересня, ми пишемо всі свої статті співаючо та слов'яною. Це не лише данина моді або вимога часу. Ми всі народились в Україні та повинні знати свою рідну мову: вільно розмовляти нею, писати, дивитись фільми, слухати музику або навіть писати вірші! Отже, багато хто починає все з понеділка, а ми вирішили почати з нового навчального року!

Також повідомляємо, що в нас нова людина на посаді головного редактора. Цього року відповідальна робота довірена учениці 10-Б класу Анастасії Нечитайло. Сподіваємося, що з нею газета стане креативнішою та популярнішою!

А зараз вашій увазі представляємо перший цьогорічний випуск! Читайте із задоволенням!

Ваша
«Перемешка»

Школа Live

35 років? 35 років!
Багато це чи мало?

Тридцять п'ять років, ого-го! Мені, як дівчинці, яка у цьому році відзначила одинадцятий День народження здається, що це дуже багато! Але дивлюсь я на нашу школу і бачу – вона така молода, завзята, галаслива та дуже енергійна для свого віку. А раз у неї не просто День народження, а маленький ювілей, тож треба нам її привітати! Бо ми, учні, дуже любимо свою школу, дуже пишаємося, що навчаємося саме в ній!

Кожен з нас любить свій День Народження, ми з нетерпінням чекаємо на подарунки, привітання, дзвінки та листівки, смс та просто посмішки друзів! Привітаємо ж нашу школу з цим святом! Я провела невеличке опитування «День народження школи моєї мрії».

Мої однокласники запропонували зробити величезну дискотеку та вечірку з конкурсами, організувати квест по школі та зробити величезний торт з цифр 150.

Учні 7-А класу пропонують зібратись усім у кафе або ресторані та влаштувати справжнє свято, і щоб на цьому святі обов'язково були аніматори. А найстарші учні в рамках святкування з'їздили би кудись за місто та влаштували відпочинок на природі.

І ще багато чого можна б було запропонувати. Наприклад, зробити флешмоб містом або кліп про всіх наших чудових учителів. Повісити банер, щоб кожен бажаючий написав гарні слова про школу. Чи уявляєте ви розміри цього банеру?! Він був би насправді величезним! Можна написати нову пісню та присвятити її школі або перекласти наш гімн українською! Як вам така пропозиція? А ідея запросити усіх-усіх учнів за всі роки існування школи або хоча б випускників! Моя мама прийшла до нашої школи вчитися якраз 35 років тому! Вона б із задоволенням привітала свою альма-матір!

Було б гарно, якщо б не тільки Харків привітав нашу школу з Днем народження, а й вся Україна! І це ми можемо зробити через соціальні мережі.

Усі ідеї, як цікавіше привітати школу з Днем народження, можуть бути втілені, якщо ми трохи постараємось. Але я все ж таки пропоную привітати школу нашими з вами досягненнями, гарними оцінками, перемогами! І це буде найкращий День народження кращої в Харкові, Україні та світі школи № 150!

Винахідниця цікавих свят
Марина Чаплига,
6-А клас

Тридцять шостий – перший рік!

Вітаємо, любі читачі! Раді повідомити, що відпустка нашої редакції підійшла до завершення, і ви знову гортаєте сторінки улюбленої «Перемешки».

Цей навчальний рік розпочався зі змін – на шкільний поріг учнів запрошувала нова директорка – Белих Ольга Михайлівна! Нам кортіло скоріше поспілкуватись з першою леді школи, і ми вирішили, що найкращий спосіб зробити це – взяти інтерв'ю!

Директор зустріла нас у своєму кабінеті щирою посмішкою та любо згодилась відповісти на запитання. «Чи є посада директора першою для вас? Розкажіть, будь-ласка, про попередню роботу», – запитали ми. З'ясувалось, що Ольга Михайлівна пропрацювала 6 років заступником директора у школі № 132 у нашому ж Шевченківському районі, а за фахом вона вчитель географії з майже тридцятирічним стажем та багато років була класним керівником.

На посаду керівниці школи Ольга Михайлівна вступила ще влітку, а саме з 3 липня 2019 року. Майже все літо вона знайомилась зі школою та вже звикала до нового місця роботи. Звісно, що нас дуже цікавили її перші враження від школи: що сподобалось або навпаки викликало змішані почуття? «Спочатку було незвично та навіть трохи лячно: нова школа, новий колектив, я нікого не знаю. Але потім виявилось, що тут багато знайомих мені облич: давно знаю Світлану Іллівну, знайома з Інгою Євгенівною та Оленою Сергіївною. А з того, що сподобалось, хочу відзначити згуртованість колективу: всі готові допомагати та співпрацювати одне з одним», – розповіла Ольга Михайлівна. І справді, наша школа – це одна родина! Не дарма у гімні 150-ої співається: «Дружнішої школи на світі немає!»

Ми не могли не запитати про підтримку новим керівництвом ініціатив шкільного самоврядування: «Чи будете Ви підтримувати учнівські ініціативи або, можливо, навіть брати участь у наших заходах?» І почули омріяне: «Так, я вважаю, що це прекрасно, коли учні власними силами організують різноманітні заходи! Безсумнівно, я готова вас підтримувати!»

Але життя – не солодкий пряник, і завжди буде щось неприємне: «Ми вважаємо нашу школу дуже дружньою, але, як і в будь-якому колективі,

іноді трапляються конфлікти. Чи приділятимете Ви увагу проблемам взаєморозуміння учнів між собою та учнів з вчителями?» Ольга Михайлівна відповіла, що будь-які конфлікти треба вирішувати, розмовляти, приходити до компромісу, і вона до цього готова!

Робота керівника школи складна та потребує «залізних» нервів! Нам кортіло дізнатись, як нова директорка долає стрес? «Знаєте, я дуже люблю дітей! У той момент, коли хочеться все кинути, ти приходиш на роботу і знову бачиш ці блискучі очі! Вони ніби наповнюють тебе енергією, і ти знову готовий звернути гори, йти уперед, працювати!» – посміхнулась нам пані директорка.

Наостанок ми хотіли почути невелике напуття школярам у новому навчальному році. Ці слова Ольга Михайлівна сказала надзвичайно тепло: «Я бажаю кожному учневі нашої школи бути надзвичайно успішним, щоб перемоги примножувались, щоб кожен школяр гідно ніс звання учня сто п'ятдесятої! І звичайно, хочу, щоб усі діти були здорові та щасливі!»

Коли ми вийшли з кабінету, було враження ніби за спиною вирости два крила. Нам сподобалось спілкування з Ольгою Михайлівною, вона неймовірно цікава співрозмовниця, яка надихнула нас на нові цікаві проекти! Та про них ви дізнаєтесь трохи згодом...

Ми ж у свою чергу бажаємо Ользі Михайлівні на посаді директорки 150-ої школи лише добрих новин щодня, веселих та щасливих учнів, розуміючих та професійних колег, підтримки батьків та вищих керівників, нових звершень, творчого натхнення та наснаги на цьому нелегкому, але найбільш прекрасному шляху – бути Учителем!

Спілкувалися та знайомилися
Поліна Гончарова,
Анастасія Нечитайло,
10-Б клас.

*«Не будьте байдужими,
об'єднайтесь, дійте!
Знайдіть однодумців
і станьте справжньою
командою!»*

Навчальний рік ще не почався, та педагоги вже готові до бою. Проте, щоб шкільний сезон 2019/2020 видався надзвичайно продуктивним, треба проаналізувати минулий 2018/2019 навчальний рік. Для цього наші любі вчителі наприкінці серпня відвідали міську та районну педагогічні конференції.

Я вам розповім про те, як пройшов саме районний захід. Конференція відбулась 30 серпня в Харківському навчально-науковому інституті Державного вишого навчального закладу «Університет банківської справи». Старт її був запланований о 10.00. Та команда учнівського самоврядування району була готова зустріти гостей вже о 8.30. Ми одягли яскраві зелені краватки – один із символів Асоціації дитячо-юнацьких громадських організацій Шевченківського району «Лідер XXI». Наша Асоціація нещодавно відзначила ювілей – 20 років! Раді привітати всіх залучених до учнівського самоврядування, особливо активістів, які готові невпинно працювати заради процвітання нашого рідного міста. Учасників педагогічного форуму ми запрошували переглянути виставку, присвячену двадцятиріччю діяльності організації «Лідер XXI» та взяти участь у соціологічному опитуванні щодо ставлення до учнівського самоврядування, його розвитку, проблем та перспектив. Відповіді ми записували на аркушах у вигляді олівців та прикріплювали до стенду фотозони. На кожному «олівчику» було своє запитання.

Ми досить продуктивно попрацювали, опитали понад 100 учасників конференції та вирішили поділитися найяскравішими та найбільш влучними відповідями небайдужих до учнівського самоврядування вчителів!

На олівчиках з питанням «Девіз учнівських організацій: «Самі вирішили – самі зробили – самі відповідаємо». Чи є місце педагогу в учнівському самоврядуванні?» ми побачили багато різних думок, та загальну думку висловив цей вчитель: «Так, але не безпосередньо, а осторонь: дивитися за їх роботою та по можливості наставляти».

У кожному закладі освіти все відбувається по-своєму. І однакового прогресу, звісно, не буває. На запитання: «В одних школах самоврядування діє краще, а в інших гірше. Від чого це залежить?» мені сподобалась наступна відповідь: «Від активності лідерів учнівського самоврядування, вмотивованості та «дозволу» адміністрації школи на самостійність!»

Та як же набрати команду справжніх лідерів? Як побачити лідера серед натовпу. Декому з учителів потрібно було назвати три якості, які притаманні сучасному учню-лідеру. Найчастіше педагоги згадували відповідальність, толерантність та комунікативність.

Потім ми запропонували вчителям стати на наше місце: «Уявіть, що Ви – лідер учнівського самоврядування. Що це означає для Вас? Які чесноти плекає участь у самоврядуванні?» У своїх відповідях педагоги назвали «нові ідеї, інновації, співпрацю з вчителями та батьками, відповідальність, взаємодопомогу та самоорганізацію».

Також вчителі, відповідаючи на запитання, радо пригадували ті часи, коли вони самі були школярами: «У своєму дитинстві я брала активну участь у шкільному житті. Найбільш мені подобалося допомагати в організації свят!»

Були і такі спогади: «Ми, коли були школярами, зустрічались з відомими людьми або людьми з інших країн, втілити таку ідею в життя цілком можливо!»

Уявімо, що ми вже набрали гарну команду і починаємо свою діяльність! Треба розподілити обов'язки та визначитись, які повноваження вчителі радо віддали б учням? Ось які відповіді ми отримали: «Дуже цікаве питання! Я вважаю, що учням можна довірити вирішення конфліктів серед однолітків, організацію творчих справ!»

У ході роботи лідерської команди завжди з'являються нові ідеї, креатив! Нам було цікаво, чи були серед учнівських ідей такі, що спочатку здалися вчителям нереальними? Чи всі креативні пропозиції учнів варто підтримувати? І були раді відповідям: «Були! Але віра та підтримка у дітей перемогли! Якщо підтримувати учнів, то все вийде!»

Та хто може підтримати учнів краще за батьків?! Ми поцікавились у педагогів нашого району, чи повинні батьки взагалі допомагати учнівському самоврядуванню? Вчителі відповіли так: «Добре, якщо б батьки не заважали, а підтримували дітей. Не опікували надмірно! Не ставились до самоврядування, як до чогось неважливого, дитячої забавки. Перш за все від мами й тата потрібна саме моральна підтримка та віра у дитячі можливості!»

Ми маємо лідерів, підтримку, але наша команда поки що функціонує тільки у школі. Наступне питання було таким: «Чи згодні Ви з тим, що активність дітей має проявлятися не тільки в закладі освіти, а й через їх роботу на рівні району, міста, області? Як саме школярі можуть вплинути на життя громади?» Вчителі згодилися на те, що активність дітей може впливати на життя громади району й міста. «Добре, якщо молодь буде небайдужою та намагатиметься брати активну участь у громадській діяльності!»

Всіх, а насамперед нас, лідерів, цікавить, що може сприяти підвищенню іміджу організації учнівського самоврядування? Вчителі вважають, що імідж лідерів покращить збільшення повноважень учнівських організацій, популяризація їх у ЗМІ, делегування відповідальності та реальні справи, а не їх імітація.

Коли ми досягаємо певного успіху, треба згадати, для чого ж ми починали нашу діяльність. На запитання: «У чому учень краще за дорослого?» ми отримали відповідь: «Учень краще за дорослого в тому, що він відчуває серцем, а дорослий більш прагматично ставиться до ситуації. Дитина не має дорослих страхів, завжди готова робити, ризикувати, помилятися і знову пробувати». І це – правда, скажу Вам як дитина.

Під час перебігу конференції були озвучені успіхи та досягнення освіти району за минулий навчальний рік, ми подивились виступи творчих колективів й вже були готові бігти по своїх справах. Але, здається, я забула про останній олівчик з питанням: «Які ваші побажання активістам учнівського самоврядування району на новий навчальний рік?» Мені більш за все сподобалась наступна відповідь: «Не будьте байдужими, об'єднуйтеся, дійте! Знайдіть однодумців і станьте справжньою командою! Та, звичайно, завжди досягайте своїх цілей!»

Саме цього бажаю вам і я, не педагог, а лідер шкільного самоврядування! Чекаю на зустріч та сподіваюсь на процвітання учнівського самоврядування!

Усе бачила на власні очі
Анастасія Нечитайло,
10-Б клас
Фото Олени Вовк

Прості істини

Я буду сумувати!

Ніколи не замислювалась над тим, наскільки швидко біжить час... Наче тільки вчора я невпевнено йшла до першого класу, потім до другого... Третього... П'ятого... Десятого... І ось вже я закінчила одинадцятий клас і назавжди покинула стіни рідної сто п'ятдесятої школи.

Мені зовсім не віриться, що час так швидко минув, проте це були найкращі роки мого дитинства, які багато чому мене навчили. Учитель, що одним лише поглядом може сказати все, навчив мене найголовнішому – бути людиною! Жоден підручник не вчить нас життю так, як усі ці роки мені допомагали своїми порадами вчителі.

Ще в ранньому віці фундамент для подальших звершень заклала моя перша вчителька – Віра Іванівна. Вона навчила мене писати, читати, рахувати, підготувала до того, щоб у середніх класах я почувала себе впевнено. Усією сім'єю ми вивчали математику за підручниками Петерсон – це були мої перші безсонні ночі! Проте коли нам пояснювали розв'язання завдань в класі, це завжди було легше! Найстрашнішою для мене була контрольна робота з математики, перед якою я наче забувала все, що знала. Без Віри Іванівни я б ніколи не приборкала той страх, бо саме вона допомагала мені «долати» задачі на рух, швидко та легко ділити та множити й не тільки це...

Саме у школі я спробувала себе в хоровому мистецтві, яким займалась всі роки навчання у найкращому колективі «Співаночки». Замислюватись над цікавими для мене життєвими темами та висловлювати на папері свої думки мені допомогла діяльність у шкільній газеті «ПеремеШка». Без цього я б ніколи не розкрила свої таланти та навіть не подумала про те, що співати в хорі та писати в шкільну газету – це моє покликання, спосіб самовираження та справа, якій я готова присвячувати весь вільний час!

Вірні друзі, перше кохання, відмінний результат за контрольну та два бали за поведінку... Шкода, що це не повернеться вже ніколи. Я буду дуже сумувати! Я вже сумую!

Я дуже дякую кожному Вчителеві, бо всі ці роки Ви завжди були поруч зі мною та ніколи не залишали наодинці із проблемами. Перші труднощі, складні ситуації допомогли мені стати сильнішою та підготували до дорослого життя!

Та мить, коли пролунав сріблястий дзвін «Останнього дзвоника» вже давно позаду. Я пишаюсь, що саме мені була надана честь дзвонити його в 11 класі. Так, дитинство закінчилось і на мене чекає доросле життя. Двері відкриті – я студентка! Але щодня я сумуватиму за кожним учителем і учнем, за сто п'ятдесятою школою, яка виховала мене і зростила, яка дорослішала разом зі мною, була для мене другою домівкою.

Обіцяю, ми з вами ще побачимось! До нових зустрічей, рідний дім, рідна школо!

Сюрприз-вітання Поліні від нас

«Поліна – людина, яка надихає робити свою справу краще. Коли ми дивимось на неї – завжди підіймається настрій. Вона – особливе сонечко нашої газети. Бажаємо, щоб у майбутньому ти підкорювала нові вершини та зачаровувала усіх людей навколо».

«Поліна – це рожевий колір, це «ДОМ», це «ПеремеШка» і «Прості істини», найдосвідченіша «Співаночка», це підтримка та вміння вірно спрямувати нас. За ці роки ти стала нам сестрою, яка любить, незважаючи ні на що! Наша поїздка до Одеси стала незабутньою завдяки й тобі, Поліно! Ти залишаєш 150-ту, але застаєшся з нами! Ми завжди раді тобі, всі учні та вчителі шкільного ДОМу.

Любимо та сумуємо за тобою!»

Твоя
«ПеремеШка»

#ЯЖПсихолог ✓

Не хочу – не буду!

«Ким мені бути?», «Що робити?», «Що тепер?» – запитання, які, я впевнена, виникали у кожного. Але особливо важливі вони для випускників, бо треба обрати професію свого життя. До цієї справи необхідно ставитися відповідально. Звісно, є такі люди, які особливо не замислюються: що буде, те й буде. Але чи пожалкують вони про це в майбутньому? У більшості випадків – так. Інколи батьки вибирають професію за дітей, думаючи, що так буде краще. Та все одно задоволення ця робота приносити не буде. Друзі, зрозумійте, що цей вибір – один з найважливіших у житті і навіть якщо ви тільки у восьмому чи дев'ятому класі, починайте думати про майбутню спеціальність.

По-перше, треба вибрати предмети для ЗНО. Звісно, це дуже важко. Крім того, що ти повинен розуміти матеріал, предмет повинен подобатися, інакше зв'язувати своє життя зі справою, яка не подобається – безглуздя. Це, на мою думку, найскладніше, і кращий шлях – добре подумати, визначити всі плюси й мінуси.

По-друге, не забувайте про заробітну плату. У сучасному світі в пріоритеті у людей гроші. Якщо робота тобі подобається та ще й добре оплачувана – це бінго!

Ну і останнє – слідкуй за ринком праці та його прогнозом. Краще обрати професію, яка буде затребувана у майбутньому.

Я сподіваюсь, що мої поради будуть корисними для вас. Не забувайте: цей вибір – тільки ваш.

Знає, чого хоче
Поліна Гончарова,
10-Б клас

9-10 класи у
Центрі зайнятості,
Фото О. Андрієнко

Харків online ✓

ІСБ – стильно, модно, молодіжно!

Останнім часом Історичний середньовічний бій набуває неабиякої популярності. І я, чесно кажучи, також небайдужий до цього виду спорту. Спробую познайомити вас із ним, а також пояснити, чому ІСБ – це круто.

Варто почати з того, що ж це таке і «з чим його їдять». Історичний середньовічний бій – досить молодий рух, до якого долучаються люди різного віку і статі. Тут працює правило «бий – не жалій». Удари в повну силу, кремезні обладунки, сталеве озброєння – все це спрямовано на якомога більше наближення до реальних середньовічних баталій. Різниця в тому, що зброя не загострена, а бій відбувається за певними правилами і обслуговується суддями (маршалами), що слідкують за їх дотриманням.

Україна – одна з провідних держав у світі з цього виду спорту. Недарма перша «Битва Націй» – Чемпіонат світу з ІСБ, пройшла саме в нас, у місті Хотин. Також ми можемо пишатися тим, що наша збірна кожного року (починаючи з 2010-го) входить у четвірку переможців світової першості, а минулого року стала найсильнішою.

Трохи більше про «Битву Націй». Бої відбуваються у декількох категоріях: 1×1, 5×5, 12×12, 30×30, 150×150. Цифри означають кількість воїнів, які змагаються. Участь беруть усі: чоловіки і жінки, лікарі й ІТ-шники, вчителі й люди творчих професій. Національні команди з усього світу сходяться на ристалищах, щоб визначити найсильнішого. Зазвичай усе супроводжують музичні колективи, що грають середньовічну музику на автентичних інструментах. Це дійсно захопливе видовище. Раджу подивитися відео зі змагань в Інтернеті.

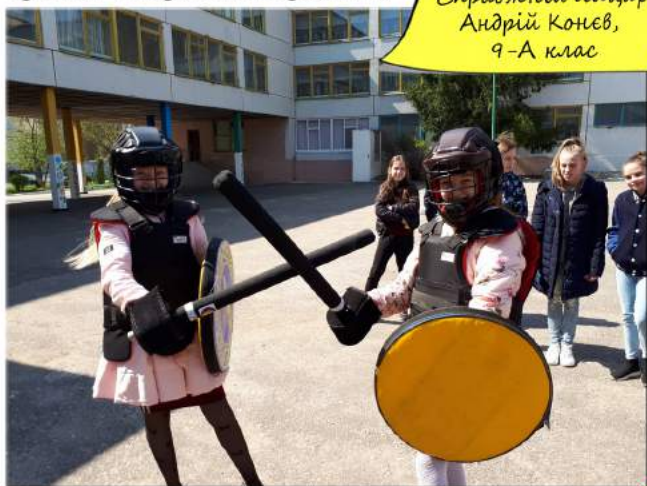
Учням нашої школи у квітні цього року пощастило взяти в руки середньовічну зброю та відчути себе справжніми лицарями. До нас завітали хлопці та дівчата Клубу історичного середньовічного бою «Шарухань». Протягом дня на шкільному подвір'ї хлопці та дівчата знайомилися із спорядженням давніх лицарів, змагалися один з одним. Одягнені у захисні обладунки, схожі на такі ж самі у боксі, кікбоксингу, кудо тощо. Звісно, наша «зброя» була м'яка, що не може завдати великої фізичної шкоди. І все одно це було захоплююче та надзвичайно!

Мені дуже сподобалось! Упевнений, що всі, хто отримав змогу долучитися до спілкування із «сучасними лицарями», перейнялися атмосферою середньовіччя.

Кожен, хто бажає детальніше познайомитися з історичною реконструкцією чи почати займатися цією справою – ласкаво просимо до «Шарухані» або іншого клубу середньовічного бою. Ми дізналися, що таких у нашому місті чимало. Варто лише почати та зробити перший крок до історичної перемоги!

Справжній лицар
Андрій Конев,
9-А клас

Art-ревью ✓

Мова
дорівнює мистецтву?!

Зазвичай у цій рубриці я розбираю або види мистецтва, або його жанри і стилі. Сьогодні ж я хочу разом з вами поміркувати: чим мова є для мистецтва.

Я вважаю, що у світі є лише дві універсальні мови: математична (мова чисел, знаків та рівнянь) і мова мистецтва. Якщо з математичною все зрозуміло, то зі «словом творчим» все трішечки складніше.

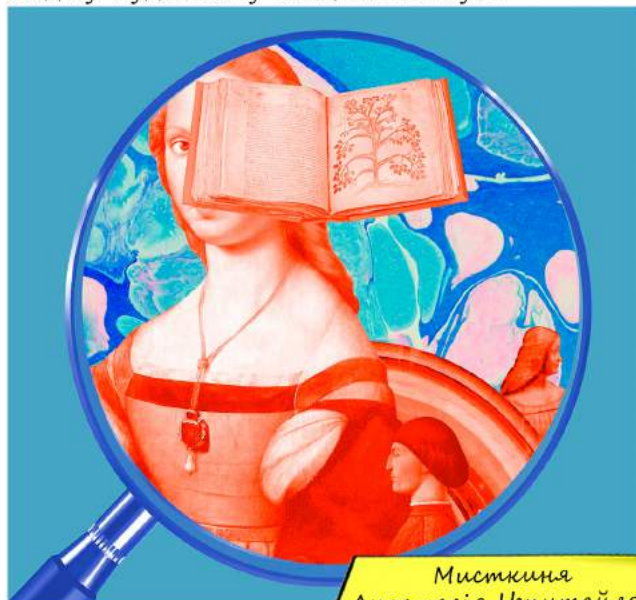
На мою думку, є види мистецтва, у яких слова, у класичному розумінні, не використовуються. Наприклад, музика, хореографія, живопис. Але як тоді вдається донести до глядача почуття та емоції? Оце і є прояв мови мистецтва – передати почуття без слів або майже без слів. Чому майже? Тому що література, театр (не враховуючи пантоміму) не існують без мовлення. Важко уявити книгу, яку написано без використання слів, правда ж?!

Про ораторське мистецтво я хочу поговорити окремо. Якщо висловлюватися простіше – це мистецтво мовлення: правильна вимова, наголос, інтонації, вміння емоційно донести свою думку. Воно цілком про слова! Мова – все ж таки вид мистецтва чи саме мистецтво?

Якось неоднозначно: то вона вид, то не зовсім. Як зрозуміти: вид чи мистецтво? Спробуємо дізнатися в мережі Інтернет! Погуглимо визначення цих понять у Вікіпедії! Ми отримали дещо схожу картину: «Мова – це найважливіший засіб спілкування і пізнання», «Мистецтво – пізнання і відтворення світу через почуття та переживання». Тобто можна вважати, що це одне й те саме?! Але слів штучного інтелекту недостатньо, щоб довести цю думку!

Зануримося в історію! З найдавніших часів наскельний живопис, ритуальні танці та музика, перша література були засобом комунікації між людиною і навколишнім світом. Минуле у цьому випадку не обдурює: мова дорівнює мистецтву!

Підсумовуючи все вищезазначене, зазначу, що мова – є не зовсім мистецтвом, але мистецтво – то мова... Мова, яку кожен розуміє по-своєму і всі ми розуміємо по-різному, але розуміють всі люди у будь-якому місці земної кулі.

Мисткиня
Анастасія Нечитайло,
10-Б клас
Картинка з Інтернету

Мій улюблений світ кіно

У сучасному світі існує безліч способів розважити себе. Одним з таких способів є перегляд фільмів і серіалів. Для себе я ще не визначилася, що люблю більше: фільми чи серіали. Головний плюс усіх фільмів у тому, що їх можна переглядати скільки завгодно разів за короткий час. А серіали, особливо кількасезонні, переглянути одразу й швидко не вийде. Але сьогодні я хотіла б вас познайомити з кінематографічним всесвітом Marvel.

Це американська вигадка – всесвіт з фільмами про супергероїв, заснована на коміксах компанії

